

Michael Ledwidge

SAALIIN JÄLJILLÄ

SUOMENTANUT MARJA MUTRU

KARISTO
HÄMEENLINNA

Englanninkielinen alkuteos Stop at Nothing

Copyright © 2020 by Michael Ledwidge

Suomenkielinen laitos © Karisto/Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-41855-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Kirjailija haluaa kiittää seuraavia henkilöitä heidän
ammattitaidostaan, neuvoistaan
ja uskostaan tähän kirjaan:
Josh Getzleriä ja jokaista Hannigan Getzler
-kirjallisuusagentuurissa
sekä erityisesti Peter Josephia ja hänen erinomaista työ-
ryhmäänsä Hanover Square Press -kustantamossa.

OSA 1

PÄIVÄN SAALIS

1

Auringon alkaessa painua mailleen Gannon oli yksin veneellään Atlantilla. Kaakossa sijaitsevalle Pikku-Abacolle oli matkaa neljäkymmentäviisi kilometriä.

Hänen veneensä nimi oli *Donegal Rambler*, ja se oli kaksitoista metriä pitkä lasikuituinen Delta-sukellustukialus. Sen takaosassa oli katettu matkustamo ja tankkiteline, johon mahtui kaksikymmentä säiliötä. Aamulla matkaan lähtiessään Gannon oli kuitenkin jättänyt suurimman osan tankeista pois, ja nyt niiden paikalla oli seitsemän vapaa telineissään.

Gannon seisoi selkä ruoria vasten hitaasti puksuttelevan veneensä avoimessa ohjaamossa ja katseli tarkkaavaisena, kun vapojen vihertävät monofilisiimat katosivat veneen peräaallon kuohuntaan kuin vedenalaisen marionetin langat.

Syöttinä oli makrillia, kalmaria ja jigi-vieheitä, ja vene veti niitä perässään tasaista yhdeksän solmun vauhtia, jotta ne näyttäisivät yhdessä uivalta mehevältä kalaparvelta.

Se ainakin oli suunnitelma.

Gannon risti mittavat käsivartensa rinnalleen *Ramblerin* kahden sisäperämoottorin kehrätessä tasaisesti hänen Converse-tossujensa alla.

Hän oli ollut aamuarhaisesta asti vesillä mannerrinteen syvyyk-siä väijymässä, mutta toistaiseksi yhtäkään vapaa ei ollut edes nykäisty.

Auringonkukansiemenistä hiljalleen tyhjenevä paperitötterö törrötti juomatelineessä hänen vasemman kyynärpänsä vieressä, ja hän nosti sen ylös ja kippasi vielä muutaman siemenen suuhunsa. Kääntyessään sylkemään kuoria kipparinistuimen vieressä olevaan roskakoriin hän huomasi, että laskeva aurinko oli juuri menossa mailleen tumman pilviverhon takana.

Gannon vilkaisi Simrad-syvyystutkaansa.

Paras hetki saada miekkakala koukkuun oli juuri vuoroveden vaihtuessa ja erityisesti nousuvedestä laskuveteen, kuten nyt.

Hän vilkaisi jälleen taivaalle ja rypisti otsaansa.

Sekä aika että valo olivat käymässä vähiin.

Hän pohdiskeli tätä ja oli juuri sylkäisemäisillään turhautuneena vielä yhden kuoren roskikseen, kun lähimpänä veneen oikealla puolella oleva vapa taipui alaspäin ja ponnahti sitten takaisin ylös. Siinä samassa ilman täytti siiman sointuva vingahtelu, kun sen kolmenkymmenenkuuden kilon vetolujuus lunasti lupauksensa.

Auringonkukansiemenet lensivät kaaressa ilmaan, kun Gannon sujautti vaihteen vapaalle ja ryntäsi tikkaita alas puolaakaan koskettamatta. Hän kiskaisi jykevän, holtittomasti auki kelautuvan vavan telineestä ja hymyili tuntiessaan siinä voimallista riuhdontaa. Yleensä miekkakaloilla oli tapana näykkiä ensin, mutta tämä oli selvästi hyökännyt saman tien.

Hän kiskoi vapaa kaikin voimin, kelasi vimmatusti tyhjiä pois ja kamppaili yhä syvemmälle uivan kalan kanssa, jotta se ei saisi tilaisuutta sylkäistä koukkuja pois.

Kului kaksikymmentä minuuttia, ennen kuin kala hyppäsi ensi kerran kymmenen metrin päässä veneestä. Se oli jättimäinen valkomarliini, pitkä ja säihkyvä, ja sillä oli tummansininen nokka ja kaunis irokeesikampauksen tapainen sininen harja.

Jopa kokeneelle kalastajalle oli harvinaista herkkua saada nokka-kala koukkuun päiväsaikaan, joten Gannon katseli silmät poikamaisesta ihailusta levällään, kun kala hyppäsi kaaressa kullanhohtoisen ilman halki ruumis ja pyrstö väristen kuin ponnahtuslautaa.

Lähes viisikymmenkiloinen arvokala läiskähti takaisin aallokkoon äänekkään pärskähdyksen säestyksellä, ja hiki valui Gannonin otsalta, kun hän jatkoi kelaustaan intoa täynnä. Valtava vapa taipui lähes kaksin kerroin, kun hän keräsi ja kiskoi.

Hänellä oli nyt tuntuma enää seitsemän metrin päässä olevaan kalaan, mutta se alkoikin hölmöillä paniikissa ja pakeni keinuvan keulan alle. Gannon, joka oli itsekin täynnä adrenaliinia, juoksi saman tien vavan kanssa perässä, jotta siima ei menisi sotkuun.

”Hemmetti!” hän huusi, kun keula heilahti ylöspäin, sillä hän tunsu siiman tarttuvan johonkin. Sekunnin murto-osan kuluttua kuului äänekkäs napsahdus, eikä Gannon voinut muuta kuin katsella, kun hänen UHF-radionsa katkennut antenni osui keulakaiteeseen ennen katoamistaan veden alle.

Ennen kuin Gannon ehti edes yrittää tehdä asialle mitään, kala otti jälleen vauhtia, kiersi veneen oikealle puolelle ja tuli jälleen pintaan kolmen metrin päässä. Gannon räpytteli hikeä kirvelevistä silmistään ja päästi vihellyksen nähdessään kalan nyt kunnolla. Hän oli saanut isompiakin purjekaloja, mutta tämä oli ehdottomasti suurin valkomarliini, joka oli koskaan tarttunut hänen koukkuunsa.

Hän pohti parhaillaan, miten saisi uitettua kalan veneen ympäri sen vasemmalla puolella olevalle käyntiovelle, kun kala äkkiä kiepsahti ja katosi takaisin veden alle. Siinä vaiheessa Gannon pudotti koko vavan käsistään. Kela kolisi kantta vasten, kun Gannon tarttui paksuun monofilamiinisiimaan käsineillään ja alkoi kiskoa valtavaa kalaa molemmin käsin veneeseen.

Kala oli nyt Gannonin otteessa aivan rungon vieressä. Hänellä oli siima tiukasti vasemmassa kädessä kireänä kuin banjon kieli, mutta kun hän polvistui kannelle tarttuakseen oikeallaan nostokoukkuun, hän tunsu kalan ponnistavan vielä yhteen kouristuksenomaiseen riuhtaisuun.

”Ei!” Gannon kiljaisi villiintyneen siiman nytkähtäessä oudosti, ja yhtäkkiä kaikki paino ja veto olivat tiessään.

Hän voihki säännätessään pystyyn ja loikatessaan partaan ääreen koukku kädessään, mutta kala oli jo kaukana. Gannon katseli särkyvin sydämin, kun kaunis ja mahtava pyrstö vielä heilautti kolmen metrin syvyydessä jäähyväiset kalan sukeltaessa syvälle kirkaaseen veteen.

Sylkäisi koukun käsivarren mitan päässä! tuskitteli Gannon ja paiskasi nostokoukun kolisten kannelle.

Hän vilkaisi etukaiteeseen takertunutta käyttökelvotonta metallinpalaa, joka oli aiemmin ollut hänen antenninsa.

Rikkoi vielä veneenkin!

Hän nosti vavat telineistään, kelasi siimat takaisin keloille ja pudisteli päätään tuijottaessaan tyhjiä koukkuja tympeän raivon vallassa.

”Kalalle yksi piste, Gannonille ei edes nollaa”, hän sanoi ja alkoi hetken päästä nauraa etsiessään pyyhettä.

Hän oli ollut kalamies koko ikänsä, ja hän tiesi, että sitä joko nauroi tai sitten itki.

Laskevan auringon värjäämä taivas hehkui kuin lehtikulta, kun Gannon oli viimein saanut kelattua koukut veneeseen ja kaikki varusteet ja syötit oli paketoitu tukevasti paikoilleen.

Peseydyttyään vessassa hän palasi ohjaamoon ja otti GPS:llä suunnan etelään, Pikku-Abacolla sijaitsevaan Cooperstowniin. Cooperstown oli itse asiassa hieman syrjässä hänen reitiltään, sillä hän asui Eleutheran saarella, joka oli etelämpänä ja jonkin verran idässä. Koska hänen radioantenninsa oli taistelun tuoksinassa kadonnut, hän halusi pysytellä pimeän laskeuduttua rannan tuntumassa.

Hän nosti kasvosuojuksen ylös, laittoi polarisoivat Costaurinkolasit päähän ja käänsi hanat auki noin kolmenkymmenen solmun vauhtiin. Tuulen tuivertaessa taivaan hehku alkoi kadota ja loputon vesiaava sai vähitellen tummuneen hopean metallisia sävyjä. Vaikka oli maanantai, Bahaman luoteispuolen kalastusreitit olivat tavallistakin hiljaisempia ja horisontti oli joka suunnassa aivan autio. Itse asiassa ainoa asia, josta koko päivänä oli näkynyt vilahdustakaan, oli ollut länteen kohti Floridaa matkannut konttialus, jonka hämäret ääriiviivat hän oli erottanut aamulla lähtiessään.

Gannonin ajatukset siirtyivät päivälliseen. Jääkaapissa oli lasagnen tähteitä, jotka voisi laittaa mikroon. Vastagrillatun miekkakalan sijaan, hän mielti ja pudisti alistuneena tuulen tuivertamaa päätänsä. Niinpä niin, ainakin oluet olisivat kylmiä.

Gannon oli noin kahdenkymmenenviiden kilometrin päässä Cooperstownista itään, kun hän erotti jotakin taivaanrannassa veneensä edessä. Hän ajatteli sen olevan vain pilvistä heijastuva valonpilkahdus. Hän huomasi kuitenkin valon liikkuvan, joten hän työnsä aurinkolasit otsalleen ja varjosti kämmenellä silmiään.

Vasemmalta, postikorttimaisen kullanhoitoisen Karibianmeren taivaalta ilmestyi lentokone. Pieni liikesuihkukone, sulavalinjainen, kiiltävä ja vaaleasävyinen. Gannon seurasi, kuinka kone lensi tasaisesti kohti länttä suorassa kulmassa veneen keulaan nähden. Hän arvioi sen olevan noin kuuden kilometrin päässä etelässä. Kone näytti lentävän hyvin matalalla. Hän odotti sen lisäävän korkeutta, mutta mitään ei tapahtunut. Se viiletti länteen matalalla ja luoti-suoraan kuin laakapallo.

Gannon hellitti kaasua, tarttui kiikareihin ja nosti kyynärpänsä ohjauspulpetin päälle, jotta saisi tukevamman asennon. Hän tarkensi kuvaa, ja hänen vatsanpohjaansa kylmäsi.

Kone *oli* liian matalalla, se lensi ehkä kolmisenkymmentä metriä veneen kantta korkeammalla. Sillä oli myös nopeutta aivan liikaa, ikään kuin kyseessä olisi ollut jokin ilmailunäytöksen taitolentoesitys. Kone näytti aivan risteilyohjukselta, joka kiisi vedenpintaa hipoen.

Mistä se oli tulossa? Gannon ihmetteli ja käänsi ylävartaloaan pitääkseen koneen kiikarin näkökentässä. Idässä päin ei ollut yhtään lentokenttää. Helkutti, Bahaman itäpuolella ei ollut kerrassaan *mitään*. Ehkä se oli juuri noussut Marsh Harbourin lentokentältä Abacolla?

Kone oli suoraan veneen keulan kohdalla, kun Gannon oivalsi, ettei koneen moottoreiden ääntä kuulunut. Jylinän sijasta kantautui jonkinlaista vihellystä, vain kaukainen kuiskaus, kun ilmavirta osui koneen metallipintaan.

Gannon seurasi, kun kone vajosi entistä matalammalle. Se ei takuulla ollut enää kymmenenkään metrin korkeudella vedenpinnasta. Ehkä lentäjä oli olevinaan joku kova jätkä, joka vetäisi hetken kuluttua ylös, Gannon mielti toiveikkaana.

Sitten aavemaisesti kuiskaava kone tuli viimein alas taivaalta.

Ensin kosketuksen sai vasen siivenkärki, joka kirvoitti ilmoille mahtavan vesiryöpyn. Seuraavassa hetkessä Gannon näki koneen vatsapuolen osuvan veteen. Roiskuvien kuohujen seasta erottui, miten runko tärisi rajusti. Kone liukui vedenpinnalla, ja kaukaisuudesta alkoi kantautua kova rytisevä ääni ikään kuin farmarikangasta olisi revitty. Metallinkappaleita alkoi sinkoilla koneen perässä ilmaan.

Tätä kaikkea katsellessaan Gannon toivoi edelleen hölmönä, että kaikki ehkä sittenkin olisi kunnossa.

Kuten Hudsonjoen ihme -pakkolasku New Yorkissa, Gannon ajatteli juuri kun koneen perä alkoi heittelehtiä.

Kone pyörähti takaperin ja jatkoi matkaansa. Se oli kiepsahtanut melkein täyden ympyrän, kun repivän äänen sävelkorkeus alkoi nousta ja kone singahti jälleen ilmalentoon.

Jäätävä hiljaisuus sai Gannonin säpsähtämään, ja hän katseli, kun kolmekymmentä metriä pitkä lentokone pyöri vaappuen ilman halki kuin juopon heittämä bumerangi.

Kuului ääni, joka kuulosti siltä kuin pommi olisi räjähtänyt, ja Gannon erotti kiikareissaan ainoastaan häikäisevää valkeutta, joka jäi leijumaan ilmaan.

”**M**ayday! Mayday! Mayday!” Gannon huusi radioonsa lisäten samalla kaasua ja kääntäen ratin kohti putoamispaikkaa. ”Tässä *Donegal Rambler*, *Donegal Rambler*, *Donegal Rambler*. Rekisterinumero kolme kahdeksan seitsemän viisi. GPS-sijainti kaksi seitsemän piste yksi neljä yhdeksän pohjoista leveyttä, seitsemän seitsemän piste kolme yksi viisi läntistä pituutta. Lentokone meressä! Toistan, pieni liikelentokone pudonnut. Koneessa olevien ihmisten lukumäärä tuntematon. Lähettäkää apua. *Donegal Rambler* on kaksitoistametrinen sukellustukialus. Loppu.”

Hän nosti sormensa radiopuhelimen tangentilta. Ei kuulunut muuta kuin rätinää. Hän varmisti, että oli hätäkutsukanavalla kuu-
sitoista, ja käänsi äänenvoimakkuusnappulan niin pitkälle kuin sen sai. Kuului vain entistä äänekkäämpää rätinää.

”Mayday! Mayday!” Gannon kutsui yhä uudestaan ja uudestaan, kunnes muisti katkenneen antennin.

Hän kirosi survoessaan hyödyttömän radiopuhelimen takaisin pidikkeeseensä. Horisontissa erottui lentokoneen pyrstö juuri ohjauspulpetin yläpuolella, kun vene keinahteli ylös ja alas. Hänessä heräsi pieni toivon kipinä, kun hän näki pyrstön olevan edelleen pystyasennossa.

Hän katsoi sitä kiikareilla.

Ei!

Kone oli katkennut kahtia. Siitä näkyi valkea pyrstö valtavine peräsimineen ja seitsemisen metriä rungon peräosaa. Niiden lisäksi ei näkynyt mitään muuta. Hän skannasi vedenpintaa oikeaan ja vasempaan. Ei näkynyt nokkaa, ei siipiä. Koko koneen etuosa oli poissa.

Hän yritti edelleen totutella tähän karmean tosiseikkaan, kun vastaan alkoi tulla koneen jäänteitä. Paketti vesipulloja purjehti ohi. Valkoinen roskapussi. Katkennut palanen lakattua puupaneelia, jossa oli juomapidikkeet. Miesten musta Nike-lenkkari.

Veneen oikealla puolella aallokossa kellui valtava valkoinen tynnyrimäinen esine. Se pomppi vedessä ylös ja alas kuin valtava koho. Gannon ei pystynyt käsittämään, mikä helveti se oikein oli. Hän tuli lähemmäs, haistoi lentopetrolin ja näki kiiltävän teräksiset ahdinsiivet, jotka pyörivät edelleen moottorin sisällä.

Muutaman kymmenen metrin päässä, irti repeytyneen moottorin takana, lepäsi koneen matkustamon takaosa. Gannon hölläsi kaasua. Päästessään koneen vierelle hän tutki pyrstön aerodynaamisia vakaajia. Koneen vaaleaan pintaan oli kiiltävällä sinisellä maalilla maalattu G550.

Gannon vaihtoi moottorin vapaalle kierrettyään lähelle hyllyn etuosaa, mistä matkustamo oli murtunut kahtia. Hyllyn yläosasta roikkui alumiinirakenteita, sähköjohtoja ja resuista lasikuitua kuin spagettia. Kaiken tämän serpentiinisotkun takana matkustamon takaosa vaikutti kuitenkin lähes vahingoittumattomalta. Näkyi kermanvärinen kokolattiamatto, ikkunapaikalle kumiköysin sidottuja matkatavaroita, kiiltäviksi puunattu puinen pöytätaaso.

Pöytätaason takana oli aukinainen vessanovi. Gannon tuijotti vessaa lumoutuneena. Marmorinen pesuallas oli kuin viiden tähden hotellissa.

”Haloo!” Gannon huusi mielikuvituksellisten kelluvien raunioiden sisuksiin. ”Haloo! Onko siellä ketään?”

Gannon sulki silmänsä ja kuunteli tarkkaavaisesti. Kului kolmekymmentä sekuntia. Minuutti. Mitään ei kuulunut. Ainoa ääni oli veneen dieselmoottoareiden hiljainen puksutus.

Hän haki kiikarinsa ja suuntasi ne etelään. Kaukana hylyn takana, viidentoista kilometrin päässä tai ehkä kauempanakin, saattoi juuri ja juuri erottaa Pikku-Abacon edustalla häämöttävän asumattoman ulkosaaren tummat ääriiviivat.

”Mitä helvettiä?” hän sanoi vihaisesti ja tähyili merta ympärillään.

Miksi vesillä ei ollut laivoja? Tai taivaalla helikoptereita? Eikö lentäjä ollut lähettänyt hätäkutsua? Eikö Abacon lentokenttä ollut huomannut koneen katoavan tutkasta?

Gannon kiipesi takaisin ohjaamoon ja skannasi alueen kiika-reillaan hitaammin ja tarkemmin. Hän huomasi, että muutaman kymmenen metrin päässä pyrston takana kellui paksu nippu tavaroita. Pimeä oli tulossa nopeasti, joten oli vaikea erottaa, mitä ne olivat. Viidestä kymmeneen yhteen sidottua mustaa myttyä, jotka nousivat ja laskivat rauhallisissa mainingeissa.

”Toivottavasti tuo ei ole sitä, miltä se näyttää”, hän sanoi itseksseen ja lisäsi kaasua ruoria kääntäessään.

Hän puksutteli *Ramblerilla* lähemmäs ja näki tavaroiden olevan vain kasa kelluvia pehmusteita ja istuintyynyjä, kunnes hän huomasi jotakin kirkkaassa vedessä niiden alapuolella.

Esine oli suuri ja vaalea.

Gannon laskeutui portaat alas, riisui paitansa ja kaappasi varustekaapista sukellusmaskin. Sukeltajien kulkuportti oli takana veneen vasemmalla puolella, ja hän heilautti sen auki, laski äänekkäällä läiskähdyksellä teleskooppitikkaat alas ja hyppäsi jalat edellä lämpimään veteen.

Tummenevassa vedessä noin kahdenkymmenen metrin syvyydessä veneen alla oli vedenalaisia kalkkikiviharjanteita. Korallitasanteen pimeydessä, vielä toiset kaksikymmentä metriä harjanteen rosoista reunaa alaspäin, lepäsi suihkukoneen koko etuosa valtavine siipineen sekä suurin osa matkustamosta.

Gannon tutki konetta ja sitä ympäröivää korallia pelkkä maski naamallaan, kunnes ei enää jaksanut pidättää hengitystään. Hän ponnisti takaisin pinnalle, kiskaisi naamarin kasvoiltaan ja potkaisi lenkkarit jaloistaan rynnätessään kannen yli hakemaan tankkeja.

Kolmen minuutin kuluttua hän pulahti selkä edellä takaisin veteen. Hän napsautti kaikki valonsa päälle, sormei nostovoiman taseuslaitetta samalla kun pyörähti ympäri ja suuntasi alas pimevään veteen.

Hän oli varustautunut kaikilla mahdollisilla vehkeillä, joita oli tullut ajatelleeksi. 120 kuutiojalan tuplapullot, räpylät, rannetietokone ja upouusi tasapainotusliivi. Valo oli jo melkein hiipunut, joten hän oli napannut mukaan myös tehokkaan Sola-rannelampun sekä Gopro-kameramaskinsa, sillä kameran valo toimi lisävalaistuksena.

Gannon laskeutui karkeaa harjannetta kohti konetta ja heilutteli tehokasta rannelamppuaan edestakaisin hyllyn yllä toivoen näkevänsä ilmakuplia. Hän erotti kuitenkin vain lasikuidun palasia ja pari harmaata merilahnaa, jotka uivat valon houkuttelemina esiin korallin kätköistä.

Kahden pitkän minuutin kuluttua hän pääsi viimein koneen viereen. Ensimmäinen esine, joka koneen auki repeytyneessä rungossa sattui hänen silmäänsä, oli suuren ja ylellisen beigenvärisen nahkatuolin selkämys. Oikealla kapean käytävän toisella puolella oli samalla kermanvärisellä nahalla verhoiltu tyhjä sohva. Vähän toista metriä sohvasta eteenpäin ikkuna-aukon alla oli matala puinen työpöytä. Pöydällä oli suuri musta TV-monitori, joka peitti näkymän sisemmälle koneeseen.

Koneen metallirunko päästi lyhyen huokauksen, kun Gannon lipui lähemmäs vaihtoehtojaan punniten. Hän tarkisti rannelampun avulla syvyysmittarinsa. Se näytti, että hän ja kone olivat kolmenkymmenenviiden metrin syvyydessä.

Hän käänsi maskin verhoaman katseensa takaisin lentokoneeseen. Etuosan repeytyneessä aukossa näkyi vielä enemmän johdonpätkiä ja metallinriekaleita kuin yläpuolella kelluvassa takaosassa. Tilaa oli kuitenkin riittävästi, jotta Gannon saattoi uida hylkyyn sisään, jos hän pysytteli matalana.

Gannon poisti liivistään hieman lisää ilmaa, jotta pystyi kontrolloimaan tasapainoaan paremmin, ja sitten hän ui hitaasti sisään letkujaan varoen. Hän tuli beigen tuolin luo ja otti kiinni sen käsi-nojasta vetääkseen itsensä lähemmäksi.

Tuoli pyörähtikin ympäri hänen otteessaan, ja hän solahti suin päin alas matolle. Hän menetti tasapainonsa, ja sekä lamppu että maski menivät vinoon. Maskinsa oikaistuaan hän oli juuri pyörähtämässä polviltaan ylös, kun hänen rintansa osui johonkin, ja hän osoitti sitä lampullaan.

Hän oli kasvotusten silmät auki kelluvan inhottavan ruumiin kanssa, joka istui tuolissa.

Ilmakuplat ryöppysivät, ja hän melkein menetti toisen räpylänsä peruuttaessaan täydessä paniikissa ja kauhusta sokeana. Maski työn-tyi taas vinoon ja huurtui harmaaksi sotkuksi, kun hän löi päänsä koneen matalaan kattoon.

Hän kääntyili ja väänteledi ja ponkasi ulos koneesta niin nopeasti kuin vain sätkivien räpylöidensä ja pelon siivittäminä viuhuvien käsivarsiensa avulla pystyi. Hän ei lakannut uimasta ennen kuin hänen kätensä löysivät neonvärisen sukellusköyden, jonka hän oli pudottanut vajaa kymmenen metriä hyllyn eteläpuolelle.

Hän puhalsi taas vedet maskistaan ja jäi kellumaan himmeästi hehkuvan köyden viereen. Regulaattori kurlutti ja sihisi äänekkäästi korvissa, ja hänen sydämensä jyskytti.

Totta kai kaikki ovat kuolleet, idiootti, Gannon tuumi vihaisena itselleen ja vilkaisi takaisin koneen hylkyyn päin. Mitä muuta olisi voinut tapahtua?

Tämän hölmöilyn oli loputtava, hän mietti katsellessaan koneen ohi pimenevän meren suunnattomaan äärettömyyteen, joka aukeni hänen edessään.

Pelkkä yksinään Atlantilla sukeltaminen oli silkka itsemurha puhumattakaan siitä, että ui sisään johonkin arkun kokoiseen hylkyyn, joka piti sisällään kukaties mitä. Jos hän jatkaisi samaa rataa, hän onnistuisi takuulla tappamaan itsensä muutamassa minuutissa.

Hänen rahiseva hengityksensä tasaantui hieman, kun hän tuhrasi maskinsa hihnojen kanssa. Hän katsoi sukellustietokoneen aikänäyttöä ja vilkaisi takaisin tuhoutuneeseen koneeseen.

Mitä väliä. Vielä yksi yritys, hän ajatteli ja ui jo takaisin kohti hylkyä.

Koneessa ollut pyörivään tuoliin vyötetty kuollut mieshenkilö oli pitkä ja solakka. Tämä harmaahiuksinen ja arvokkaan näköinen valkoihoinen mies oli iältään ehkä puolivälissä kuuttakymmentä.

Mies näytti kultivoidulta, Gannon ajatteli. Arvokkaan huolittelulta. Valkean pukupaidan hihat käärittyinä ja harmaissa suorissa housuissa mies muistutti lähinnä lääkäriä television saippuasarjan mainoksessa.

Kun Gannon tarkasteli miestä lähemmin, hän saattoi nähdä lamppunsa valokiilassa, että tämän valokuvauksellisissa kasvoissa oli itse asiassa jotakin vialla. Miehen ihossa, erityisesti silmien ympärillä, oli kammottavan sinertävä sävy, ja nenästä leukaan ulottui ohut rantu, joka näytti kuivuneelta vereltä.

Gannon siristi silmiään maskinsa sisässä ja oli ymmällään.

Miten veri voi olla jo kuivunutta? hän ihmetteli.

Gannon ui pienen matkaa ruumiin oikealle puolelle. Kahdessa pyörivässä nahkatuolissa ahtaan matkustamon vasemmalla puolella istui kaksi muuta kuollutta miestä.

Kuten ensimmäinenkin mies, molemmat olivat valkoihoisia, ja molemmilla oli puku päällään. Gannonia lähempänä oleva oli suurin piirtein kolmevitonen. Miehellä oli lyhyeksi kynityt hiukset, ja hän oli roteva ja kasvoiltaan karski. Lähempänä koneen etuosaa istunut oli nuorempi. Hän oli luiseva ja vähän yli parikymppinen. Miehellä

oli pitkähköt hiukset, vaaleahaituvaista partakarvaa ja korvilla suuret valkoiset kuulosuojaimia muistuttavat kuulokkeet.

Gannon siirsi valokeilan miehestä toiseen. Miesten kasvoilla näkyi sama oudon sinertävä sävy kuin ensimmäisellä ruumiilla.

Kun Gannon viimein siirsi valon miehistä matkustamon oikealle puolelle, hän joutui käyttämään kaiken tahdonvoimansa, ettei jälleen peruuttaisi ulos paniikinomaisen kuplaryöpyn säestyksellä.

Koneen etuosassa, ohjaamon vieressä olevassa tarjoomossa, oli vielä yksi kuollut mies. Tämä leijui pystysuorassa aivan kuin olisi seissyt. Toisin kuin muut, tämä kuollut mies oli mustaihoinen, ja hänellä oli yllään farkut ja harmaa huppari. Gannon katseli, kuinka ruumis kääntyi hitaasti ja kammottavasti ympäri kuin olisi ollut elossa. Tämäkin mies näytti sairaalloisen sinertävältä, ja nenäverenvuoto oli ollut niin paha, että se oli värjännyt hänen hupparinsa koko yläosan mustaksi.

Osoittaessaan valokiilan ruumiin takana olevaan ohjaamoon Gannon näki, että kaksi valkopaitaista lentäjää lentoyhtiön uniformuja muistuttavissa puvuissa istui edelleen ohjaimissa.

Gannon yritti pälyillä nähdäkseen miesten kasvot tarkemmin, mutta tarjoomossa pystyasennossa leijuva kuollut mies tukki näkymän.

Ja sen todennäköisyys, että hän siirtäisi kuolleen kellujan pois tieltä tai menisi sentinkään sisemmälle tähän klaustrofobiseen vedenalaiseen mausoleumiin, oli Gannonista tasan tarkkaan nolla.

Kuusi kuollutta. Ei eloonjääneitä, Gannon mietti ja nyökkäsi. Mitään ei ollut tehtävissä.

Aika mennä, hän päätti ja räpylöi kuumeisesti päästäkseen vihdoin helvettiin koko paikasta.

Muutamien hyvin pitkiltä ja hitailta tuntuvien minuuttien kuluttua Gannon raahautui viimein takaisin veneensä kannelle. Hän oli seurannut kalkkikiviharjannetta halki tumman veden, jonka syvyys vastasi kymmenkerroksisen rakennuksen korkeutta.

Kiskottuaan itsensä ylös sukeltajien käyntiovesta hän ei istunutkaan penkille, vaan sylkäisi regulaattorin suustaan, polvistui ja jäi makaamaan vatsalleen kannella olevaan vesilätäkköön.

Hän rimpuili eroon kolisevista tankeista, ja noustessaan viimein hetken kuluttua seisomaan hän tunsu itsensä keveäksi pelkästään siitä ilosta, että oli elossa ja saattoi taas hengittää nenän kautta.

Ei vielääkään minkäänlaisia pelastustoimia! hän ihmetteli ja katseli hyllyn ylitse nyt jo pimeää horisonttia.

Ei mitään. Ei yhtäkään laivaa. Ei yhtään ilma-alusta. Edes valonpilkahdusta ei näkynyt missään.

Vene keinahti mainingeissa jyrkästi vasemmalta kyljeltä oikealle Gannonin riisuessa vettä valuvia käsineitään. Alus keinui pehmeästi puolelta toiselle kuin vauvan kehto, kun hän kääntyi katsomaan vasemmalle ja näki hajonneen suihkukoneen takaosan kelluvan hieman syvemmällä kuin aiemmin. Se oli kallistunut piirun verran toiselle kyljelleen, ja sen kelmeä ristinmuotoinen pyrstö oli vähän vinossa.

Hetken kuluttua sekin uppoaisi, Gannon mietti ja pudisteli päätään tilanteen uskomattomalle järjettömyydelle. Tunnin kuluessa Atlantti olisi niellyt sen, kuten oli niellyt etuosankin. Ilman

Gannonin muistikuvaa oli kuin lentokonetta ei koskaan olisi ollut edes olemassa.

Hän oli juuri vetänyt sukellusköyden ylös ja rämisteli parhaillaan sukellusportaita vedestä, kun vene kallistui taas kerran ja hän kuuli kolinaa veneen oikealta puolelta.

Hän käveli sinne, kurkisti reelingin yli ja näki vedessä matkatarvoita, jotka kolahtelivat veneen runkoa vasten.

Ensimmäinen tavara, jonka hän sai koukun avulla veneeseen, oli pieni tummanvihreä kovakylkinen kantolaukku, johon saattoi pakata vaikkapa kameran. Hän asetti laukun kannelle ja meni hakemaan taskulamppua. Hän napsautti valon päälle, pani lampun hampaidensa väliin, avasi laukun lukot ja nosti kannen ylös.

Laukun sisällä harmaaseen vaahtomuoviin upotettuna oli ase. Gannon saattoi päätellä sen tunnusomaisesta muodosta ja mustasta mattapinnasta, että kyseessä oli polymeerirakenteinen Glock-pistooli. Sen vieressä pakkausmateriaalin uumenissa oli myös muutama suurikokoinen lipas sekä äänenvaimennin. Hän tutkaili lippaiden pituutta ja käänsi valon pistoolin piippua kohti. Sen kylkeen oli hennosti kaiverrettu numero 18.

Vai Glock 18? Gannon vihelsi mielessään.

Hän oli kuullut niistä. Ne näyttivät tavallisilta pistooleilta, mutta itse asiassa ne olivat pieniä ja erittäin tehokkaita konepistooleita, joiden tulinopeus oli kaksinkertainen Uziin verrattuna.

Täysautomaattinen sarjatulipistooli, Gannon pohti katsellessaan asetta uteliaana. Eikö ainoastaan järjestysvallan tai armeijan edustajilla ollut laillinen oikeus kantaa moista?

Kokonaista minuuttia myöhemmin hän tuijotti asetta edelleen hämmentyneenä käsi märällä takaraivollaan, kun hän kuuli jotakin muutakin paukkuvan ja kolisevan veneen kylkeä vasten.

Toinen varustelaukku, jonka hän nosti veneeseen, oli hopeanvärisen ja rutkasti ensimmäistä painavampi. Hän joutui itse asiassa uittamaan sen koukulla kulkuoven luo ja melkein venäytti selkensä kiskoessaan sen partaan yli. Laukun täytyi painaa ainakin kolme-

kymmentä kiloa, hän mietti, kun oli saanut sen tömäytettyä kannelle aselaukun viereen.

Hän seiso ja tuijotti laukkuja alahuultaan purren. Sitten hän kyykistyi alas ja avasi sen.

Ja tunsu ilman pakenevan yhdessä hujauksessa keuhkoistaan.

Gannon lasi jokaisen pinon ja rivin. Oikealta vasemmalle ja ylhäältä alas. Ja sitten vielä uudestaan.

Laukku oli tungettu täyteen rahaa. Pelkkiä satasia. Nipputolkulla Amerikan Yhdysvaltain sadan dollarin Benjamin Franklineita.

Niput oli sidottu lujasti punaisilla kumilenkeillä. Gannon hivutti laukusta yhden nipun ja sormeili kangasmaista paperia. Hän toi sen kasvojensa eteen, haistoi sitä ja silitti rannettaan rahanipun pehmeällä reunalla.

”Kolmekymmentä kiloa”, Gannon kuiskasi tuijottaessaan rahoja.

Eikä tässä vielä kaikki, sanoi TV:n ostoskanavan mainosääni syvällä Gannonin päässä, kun hän huomasi laukun sisäkannen verkkokankaassa suuren möykyn.

Läpän sisäpuolella oli suuri, noin läppärin suojakotelon kokoinen pumpulinpehmeällä mustalla nahalla verhottu salkku. Sen alaosaan oli kirjailtu sana *Cross*. Hän nosti salkun ulos, aukaisi vetoketjun ja levitti avatun salkun rahalastin päälle.

Gannon ei ollut mikään kultaseppä, mutta nahkasalkun sisällä näytti olevan hiomattomia raakatimantteja. Jotkin olivat harmah-tavia, ja joissakin oli kellertävä sävy, mutta useimmat olivat yhtä värittömiä ja kirkkaita kuin tuulilasin sirpaleet.

Timantit oli jaettu läpinäkyviin muovitaskuihin koon mukaan. Eräs kymmenen kiven valikoima yhdessä kokoelman vasemmalla puolella olevista pusseista kiinnitti erityisesti hänen huomionsa.

Hän oli nähnyt timantteja ennenkin muttei koskaan konvehdin kokoisia.

Timantteja oli murolautasellisen verran, Gannon laskeskeli pus-sia ravistellessaan. Ei helvetti, enemmänkin. Usean murolautasen verran. Hän puri alahuultaan vielä lisää ja ryhtyi nyökkäilemään

idioottimaisesti. Hänhän tuijotti tässä kokonaista riisimuropaketillista, eikö vain!

Kolmekymmentä kiloa käytettyjä Yhdysvaltain dollareita sekä paksu salkullinen hiomattomia timantteja, hän tuumi noustessaan ylös. Plus täysautomaattinen poliisin yksinoikeudella käyttämä sarjatulipistooli.

Hän vilkaisi jälleen uppoamassa olevaa peräosaa.

Ynnä kuusi kuollutta miestä miljoonien arvoisessa tuhoutuneessa luksussuihkukoneessa.

Nyt hän tiesi, mistä oli kyse. Hänellä oli käynyt se jo mielessä, mutta nyt hän tiesi varmasti.

Kyseessä oli huumekauppa. Jonkinlainen mieletön huipputason huumekauppa. Jossain Etelä-Amerikassa. Kolumbiassa tai Boliviassa tai jossakin muussa sellaisessa maassa, jossa oli kartelleja. Ilmeisesti juttu oli kuitenkin mennyt totaalisesti pieleen.

Gannon räpytteli silmiään aarrekan edessä.

Hän katsoi ylös taivaan tummaan korkeuteen, jossa ensimmäiset hopeiset tähdet alkoivat tuikkia heikosti.

Mikä mahdollisuus hänellä tässä olikaan. Kaikki nämä rahat. Kuin lottovoitto.

Mutta sellainen, josta ei voisi koskaan kertoa kenellekään.

Hän hieroi kädellään verkkaisesti karheaa leukaansa. Hän katsoi merelle ja kääntyili joka suuntaan. Kaikkialla oli edelleen pilkkopimeää. Ketään ei ollut vielääkään tulossa. Hän katseli koneen pyrstöosan kallellaan olevaa ristiä, joka hiljalleen upposi.

Mitä Bahaman liittovaltio tekisi näillä rahoilla? Gannon mielti. Pienentäisi veroastetta? Antaisi köyhille?

Niin varmaan, hän ajatteli ja veti syvään henkeä.

Sitten hän teki päätöksen.

Oliko se edes mikään päätös? hän ajatteli, haki hanskansa takaisin ja veti ne käteensä.

Hän kiirehti keulaan ja käänsi sähköisen ankkurivinssin päälle. Ketjun alkaessa kolistaa ankkurirullaa vasten hän asteli takaisin,